

En joker i legen

”**M**irre ... Du er så ... *dejlig*.”

Eller burde jeg lyd mere sensuel? Måske lidt som James Bond?

Jeg træder nærmere og prøver igen, nu med mørkere stemme.

“Altså ... Jeg ville bare sige ... at du er megasød.”

Vi lægger håndflade mod håndflade. Vores hænder passer perfekt sammen. Så lukker jeg øjnene, læner mig frem og kysser hendes smukke mund, der har form som et hjerte. Men læberne føles ubehageligt kolde, og da jeg åbner øjnene, ser jeg, at der er kommet en fedtplet på spejlet i højde med mit eget ansigt.

Netop som jeg står der og forsøger at gnubbe kysset væk fra skabsdøren (som også er et spejl), bliver døren revet op.

Johar, min bedste ven, kommer styrtende ind.

“Står du nu og gramser på dig selv igen?”

Jeg ved godt, at han bare driller, men alligevel mærker jeg, at jeg bliver rød på halsen. Han kan vel ikke have hørt mig?

“Har din far ikke lært dig at banke på?” siger jeg og møder hans knyttede næve med min.

Johar dumper ned på sengen og lægger min hovedpude om bag ryggen. “Man går glip af så meget, hvis man banker på. Nå, hvad sker der?”

“Not much,” siger jeg og falder ned ved siden af Johar på madrassen. “Eller ... jeg stod bare og tænkte lidt over, hvordan jeg skal score Mirre.”

Mit og Mirres forhold har været ret stormfuldt. Til jul havde vi ret meget kontakt. Men så ved jeg ikke rigtig, hvad der siden skete. I løbet af foråret har vi kun mødtes et par gange, men der har luften til gengæld været helt elektrisk af romantik.

Eller ... sådan har jeg i hvert fald følt det.

Endnu har vi ikke forladt stadiet *venner* for at smelte sammen i det mere romantiske *kærester*.

“Hallo, pres det nu bare frem!” Johar vifter oprørt med armene. “Hvor svært kan det lissom være? Sig efter mig: Jeg kan godt lide dig, Mirre.”

“Årh!” siger jeg og stemmer fødderne imod væggen

for at skubbe Johar ned på gulvet. “Det ville du ikke selv turde, hvis du var mig.”

“Ville jeg i hvert fald ...” siger Johar. Han presser knæene mod min hofte, men jeg holder mig fast med et solidt greb om madrassen.

“Ville du jo ikke. Kan du ikke huske fyren bag disken i biografen? Ham, du var vild med sidste efterår. Fik han det måske nogensinde at vide?” spørger jeg, og samtidig lykkes det mig endelig at skubbe både Johar og puden ud af sengen.

“Det er noget andet,” svarer Johar nede fra gulvet. “Mirre har sendt dig en hjerteformet taleboble. Det er i princippet en invitation til dit eget bryllup.”

Okay. Johar har ret. Mirre *har* faktisk sendt et billede til mig med en hjerteformet taleboble. I og for sig også med en hundelorte-emoji. Det var i juleferien, hvad der føles som hundrede år siden nu. Og hele januar lå Mirre på hospitalet med en alvorlig influenza og besøgsforbud.

Hvem ved, hvor mange sløje patienter hun nåede at score i løbet af den tid?

Siden har vi ganske vist skrevet til hinanden næsten hver dag. Og så på den anden side! Det kan venner jo også gøre.

Og så en ting til: Der er dukket en joker op i legen ... Og så ovenikøbet en megahot joker.

Jeg holder mobilen mod Johar og viser det seneste billede fra Mirres Instagram.

“Tjek lige det her.”

Mirre og en ekstremt flot fyr med en ekstremt flot skjorte og et ekstremt flot krøllet hår sidder sammen på Wayne’s Coffee. Foran dem kan man kun se en enkelt kop og en enkel serviet med et kagestykke, som om de har delt kaffen og kagen.

Kaffe med kong Hussein, har Mirre skrevet. For den bedrift har menneskeheden belønnet hende med 117 likes.

Johar flår mobilen ud af min hånd.

“Hussein, Hussein, Hussein ...” Han pifter og zoomer ind på det regelmæssige og bumsefrie ansigt, til det bliver alt for grovkornet. “Du skulle vel ikke tilfældigvis have hans nummer?”

“Hvis jeg havde, ville jeg straks ringe ham op og råbe noget obscønt i hans perfekte lille øre,” svarer jeg og tager telefonen igen.

“Klar til kamp, altså,” siger Johar og kravler tilbage til sengen. “Hvad med en snailmail til Mirre?”

“Hvad mener du, *snailmail*?”

“Send noget med posten. Som en gave. For at vise, at du er endnu mere romantisk end den der kaffecharmør.”

“En gave? Som hvad da, mener du et smykke?”

Johar trækker på skuldrene.

“Måske. Hvis hun er en smykkeperson. Hvilket jeg i og for sig ikke tror, hun er.”

“Men jeg er totalt flad, for jeg sparer op til en ny mobil.”

“Behøver ikke at være noget dyrt. Hovedsagen er, at det er personligt. Så hun forstår, at du har anstrengt dig. Du kan vel få noget i stand, som er mere spændende end at drikke kaffe på Wayne’s Coffee?”

Ting, som jeg tror, at Mirre ville synes om at fiske op af postkassen.

En nyfødt kattekilling

En digtsamling om døden og universets uendelighed.

Kattekillingen må forkastes, fordi den er for svær at sende med posten. Digtsamlingen må forkastes, fordi den er for deprimerende og antiromantisk.

